

zonder petje en peukje gaat de vlieger niet op

In de verzamelde bundel PANORAMA's van 1953 troffen we in het 7 augustusnummer een bijzonder vliegerartikel aan. We nemen aan dat u er evenveel plezier aan beleeft als wij!

Het enige ware vakantie genoegen voor opa Erich is: vliegeren.

Op het Zandvoortse strand krioelde het van spelende kinderen en scheppende vaders, breiende moeders en zonnende dochters en daarom was het voor ons moeilijk zoeken naar de Amsterdamse "vlieger koning" opa Erich, de vader van Tom – u kent hem wel van de radio. Opa was naar het strand, had men ons verzekerd. We zouden hem best vinden. Maar er stond geen zuchtje wind en geen vlieger in de lucht en dus hadden wij geen uitgangspunt, vanwaar we langs het lijn-

tje speurend uiteindelijk ons doel in het vizier zouden kunnen krijgen.

Tussen de verhitte mensenmassa doorwadend zagen we hem opeens zitten. Tronend als een vorst in zijn strandstoel. Hij zat het touw van een omlaag gestorte vlieger uit elkaar te peuteren – "Hé, dag opa" deden we spontaan, maar de man met het petje op zijn hoofd en het peukje in zijn mond reageerde niet. "Kent u ons niet meer?" hielden we vol om geen flater te slaan tegenover zijn echtgenote, die onmiddellijk op onze begroeting had gereageerd

Onderzoekend en een beetje geïrriteerd, waarschijnlijk omdat we hem van zijn peuterwerk afhaalden, keek opa ons over de rand van zijn bril aan. "Nee, wie bent u?"

Even later was hem een licht opgegaan. Hij had ons jaren geleden vliegerles gegeven op ditzelfde strand, maar wij waren toen de korte broek nog lang niet ontwassen en hij was al dertig keer opa. Vandaar natuurlijk dat wij hem wel, maar hij ons niet had herkend. "U bent niets veranderd," lanceerden we als zoutloze gemeenplaats, die het echter altijd weer doet. Opa glunderde.

"Ik word ook pas zeventig," lachte hij. We konden niet nalaten er op te wijzen dat het zonnepetje hem nog altijd even flatteus stond als eertijds. "Doe dat malle ding toch af," drong zijn vrouw aan toen we even later te kennen gaven, dat we wat foto's van opa wilden maken. Met een blik van: jij wil ook altijd dat ik knapper ben dan ik ben, antwoordde hij resoluut: "Niks d'r van. Ik moet tegen de zon inkijken, als ik het straks nog eens ga proberen. Tussen twee haakjes, ik geloof, dat er weer wat wind komt opzetten." De pogingen van mevrouw om het peukje sigaar uit opa's mond te krijgen strandden op het kordate besluit, dat hij als opa op de foto wilde en niet als pronkjuweel van zijn vrouw. We merkten dat opa gewend was de touwtjes zelf in handen te houden en geenszins van plan bleek zich in dit echtelijk dispuut van de stoel te laten praten.

Toen het ceremonieel van 't plaatjesmaken achter de rug was, namen we opa mee naar het theehuis om nog eens van die gezellige oude koeien uit de sloot te halen en een boom op te zetten over alles wat met vliegeren te maken heeft. Na zijn peukje voor de zoveelste maal te hebben aangestoken en zijn zonnepetje op zijn kruin te hebben geplaat – van

Het geringste zuchtje wind is in staat opa naar het strand te lokken. Belast en beladen verdwijnt hij tussen de krioelende menigte, maar even later kan men zijn aanwezigheid bemerken door alleen maar in de lucht te kijken.

Onder deskundig toezicht van zijn vrouw is opa Erich bezig de vleugels van het nieuwe reuzenvliegtuig aan de bamboestokken te naaien. Hij houdt zelf de touwtjes in handen bij dit proces en dat is wellicht de reden waarom zijn vrouw trots is op haar handige vliegerman.